

sygn. akt I C 363/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 7 marca 2023 r.

Sąd Rejonowy w Łęczycy, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wojciech Wysoczyński

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Retkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 lutego 2023 r. w Ł.

sprawy z powództwa (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. G.

o zapłatę

zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 52.860,62 zł (pięćdziesiąt dwa tysiące osiemset sześćdziesiąt złotych 62/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 47.170,90 zł (czterdziestu siedmiu tysięcy stu siedemdziesięciu złotych dziewięćdziesięciu groszy) od dnia 19 listopada 2022 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 5.993 zł (pięć tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygnatura akt I C 363/22

UZASADNIENIE

W dniu 22 listopada 2022 r. powódka (...) Bank (...) S.A z siedzibą w W. wniosła przeciwko pozwanej M. G. powództwo o zasądzenie kwoty 52.860,62 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie naliczanych od kwoty 47.170,90 złotych od dnia 19 listopada 2022 r. do dnia zapłaty. Na powyższą kwotę złożyły się: należność główna / kapitał / w kwocie 47.170,90 zł., odsetki naliczane do dnia 18.11.2022 roku w kwocie 5.559,72 zł., oraz koszty i opłaty bankowe w kwocie 130 złotych. Nadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych / pozew k. 3-5 /.

W dniu 2 grudnia 2022 roku, Sąd Rejonowy w Łęczycy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający roszczenie pozwu / nakaz zapłaty k. 21/.

W sprzeciwie pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Pozwana kwestionowała żądanie co do zasady i wysokości. W uzasadnieniu swego stanowiska procesowego strona pozwana zakwestionowała umocowanie osoby która podpisała umowę w imieniu powódki, podniosła zarzut nieważność umowy z powodu nadmierności kosztów, nadto podniosła zarzuty przedwczesności żądania pozwu oraz brak wymagalności roszczenia / odpowiedź na pozew k.26 – 27/.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe.

Sąd Rejonowy ustalił:

Powódka zawarła w dniu 7 kwietnia 2021 r. z pozwaną prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą Gospodarstwo Rolne (...) z siedzibą w G. Ś.M. umowę pożyczki (...) nr (...). Na warunkach określonych w umowie, powódka udzieliła pozwanej pożyczki w walucie polskiej w kwocie 54.990,00 złotych. Pożyczka miała zostać przeznaczona na całkowitą spłatę pożyczki (...) nr umowy (...) w kwocie 41 708,92 zł. plus należne odsetki i opłaty, a pozostała kwota na finansowanie bieżącej działalności powódki.

Umowa została zawarta za pośrednictwem elektronicznych kanałów dostępu w trybie art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo Bankowe. Kwota kredytu została wypłacona na rachunki wskazane w dyspozycji uruchomienia pożyczki zgodnie z zapisami umowy pożyczki i podpisana własnoręcznym podpisem przez pozwaną dyspozycją.

Oprocentowanie kredytu ustalone było według zmiennej stopy procentowej stanowiącej sumę stawki referencyjnej (...) i marży Banku - w dniu zawarcia umowy oprocentowanie wynosiło 6,88%.

W przypadku niespłacenia przez kredytobiorcę części lub całości raty, należność z tego tytułu stawała się zadłużeniem przeterminowanym, od którego powodowi należne są odsetki w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie.

(Dowód: umowa nr (...) z dnia 07.04.2021 r. k. 9-11, dyspozycja wypłaty k. 12 „, potwierdzenie uruchomienia kredytu, zestawienie operacji na rachunku k. 50-52).

W imieniu powoda przedmiotową umowę zawarły pracownice powódki - B. W. i A. K. które w dacie zawarcia umowy z pozwaną były umocowane do składania w imieniu powódki oświadczeń woli w zakresie zawierania umów kredytowych (pełnomocnictwo k. 40 i k.41v, protokół rozprawy z dnia 14.02.2023 roku 00:02:41).

Wobec zaprzestania przez pozwaną terminowego regulowania zobowiązań wynikających z umowy, powódka poinformowała pozwaną o powstałym zadłużeniu oraz o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia, a także o konieczności spłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy. Zawiadomienie doręczono pozwanej w dniu 3 czerwca 2022 roku (Dowód: historia operacji na kontrakcie kredytowym k. 52 i k. 18, monit z dnia 23.05.2022 r. k. 53, dowód doręczenia k. 54-55).

W związku z brakiem spłaty powstałego zadłużenia, powódka wypowiedziała pozwanej umowę pismem z dnia 18.07.2022 r., co spowodowało, że całe zadłużenie z tytułu zawartej umowy wraz z odsetkami i należnymi opłatami stało się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym, od którego naliczane były odsetki za opóźnienie w wysokości wskazanej powyżej. Przedmiotowe pismo zostało doręczone pozwanej w dniu 27 lipca 2022 roku.

(Dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 18.07.2022 r. wraz z dowodem doręczenia k. 15, umowa nr (...) z dnia 07.04.2021 r.).

Przedmiotowe oświadczenie podpisem opatrzyła pracownica powódki - A. C. która w dacie złożenia oświadczenia pozwanej była umocowana do składania w imieniu powódki oświadczeń woli w zakresie wypowiedzania i rozwiązywania umów kredytowych (pełnomocnictwo k. 46).

Przed wytoczeniem powództwa powódka, pismem z dnia 5 września 2022 roku wezwała pozwaną do zapłaty kwoty zadłużenia z tytułu umowy z dnia 7 kwietnia 2021 roku (wezwanie wraz z potwierdzeniem odbioru k. 16-17).

Pozwana nie dokonała spłaty zadłużenia (historia operacji na kontrakcie kredytowym k. 52 i k. 18).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2020 r. poz. 1896) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Definicja umowy kredytu wskazuje, że jest ona umową dwustronnie zobowiązującą. Z jednej strony, to bank zobowiązany jest do udzielenia kredytu, a potem uprawniony jest do uzyskania spłaty. Z drugiej, kredytobiorca ma prawo domagać się od banku wypłaty kredytu, a potem obciąża go obowiązkiem zwrotu. Kredytobiorca ma jeszcze także dodatkowe obowiązki. Zobowiązany jest do zwrotu sumy kredytu (spłaty kredytu) wraz z odsetkami i prowizją w terminach określonych w umowie kredytowej. Pozostałe szczegółowe prawa i obowiązki stron określa umowa oraz ustawa Prawo bankowe.

Odnosząc się do zarzutów przedstawionych przez pozwaną w odpowiedzi na pozew podnieść należy co następuje;

Zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2020 r. poz. 1896) oświadczenia woli związane z dokonywaniem czynności bankowych mogą być składane w postaci elektronicznej. Dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Usługi związane z zabezpieczeniem tych dokumentów mogą być wykonywane przez banki, spółki tworzone przez banki z innymi podmiotami, a także przedsiębiorstwa pomocniczych usług bankowych.

Z art. 7 ustawy Prawo bankowe jasno wynika, że oświadczenia woli związane z dokonywaniem czynności bankowych mogą być składane w postaci elektronicznej (ust. 1), a dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone (ust. 2). W konsekwencji w orzecznictwie przyjmuje się, że powołany przepis stanowi podstawę do stosowania w praktyce bankowej dokumentów elektronicznych, które na gruncie prawa procesowego należy uznać - na równi z oświadczeniem utrwalonym za pomocą pisma na nośniku tradycyjnym (papierze) - za dokument w rozumieniu Kodeksu postępowania cywilnego (tak SN w postanowieniu z dnia 11 marca 2004 r. w sprawie V CZ 12/04, Legalis nr 71855).

Ustawodawca przewiduje zatem możliwość zastąpienia dokumentacji papierowej elektroniczną. Dotyczy to wszelkich dokumentów związanych z czynnościami bankowymi. Mogą one być zapisane na informatycznych nośnikach danych.

Pozwana złożyła wniosek o pożyczkę za pośrednictwem elektronicznego kanału dostępu, umowa została przygotowana przez powódkę, zaś pozwana zaakceptowała jej warunki a następnie podpisała ją elektronicznie. Na umowie znajduje się informacja o autoryzacji podpisu. W imieniu powódki przedmiotową umowę zawarły pracownicy powódki - B. W. i A. K. które w dacie zawarcia umowy z pozwaną były umocowane do składania w imieniu powódki oświadczeń woli w zakresie zawierania umów kredytowych. Zarzut pozwanej kwestionujący umocowanie osób które podpisała umowę w imieniu powódki jest bezzasadny.

Również za bezzasadny należy uznać zarzut dotyczący nieważności umowy w kontekście art. 385¹ – 385² kodeksu cywilnego. Umowa pożyczki stanowiąca podstawę faktyczną roszczenia została zawarta w związku z prowadzoną przez pozwaną działalnością gospodarczą – co wprost wynika z treści umowy. Przywołane przez pozwaną przepisy kodeksu cywilnego dotyczą umów zawieranych z konsumentami, tj. osobami fizycznymi które przy dokonywaniu danej czynności działają jako konsument w rozumieniu art. 22¹ k.c., tj. dokonują czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z ich działalnością gospodarczą lub zawodową.

Niezależnie od powyższego, zawodowy pełnomocnik reprezentujący pozwaną nie wskazał i uzasadnił również które konkretnie koszty z umowy poniesione przez pozwaną zostały zawyżone i z jakiego powodu. Warto tylko zaznaczyć że prowizja ustalona przez strony w umowie wynosiła jedynie 2,8% udzielonej pożyczki (1.539, 72 zł.), zaś łączne

koszty których obecnie domaga się od pozwanej powódka wynoszą łącznie 130 złotych. Mając na uwadze czas trwania umowy i wysokość udzielonej pozwanej pożyczki, kwot tych z pewnością nie można określić nadmiernymi.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana podniosła również zarzut braku wymagalności roszczenia z uwagi na nieskuteczność wypowiedzenia umowy. Pozwana zarzuciła Bankowi zaniedbanie dochowania procedury określonej w art. 75 c Prawa bankowego.

Skuteczność wezwania przez bank kredytobiorcy do zapłaty zaległej raty kredytowej i wypowiedzenia umowy kredytowej uzależniona jest od dokonania czynności upominawczych i doręczenia tych oświadczeń na właściwy, ostatni i znany bankowi adres kredytobiorcy, co nastąpiło w realiach niniejszego postępowania przy zachowaniu wymagań z art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (Dz. U. z 2020. (...)) - j.t. z późn. zm.).

Powódka skierowała do pozwanej pisemne oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu, poprzedzone przedegzekucyjnym wezwaniem do uregulowania zaległości, gdzie w sposób jednoznaczny i konkretny zawarła komunikat, co do zakończenia łączącego strony stosunku prawnego. Jak wynika ze złożonych przez powódkę dokumentów w dniu 25 maja 2022 r. powódka skierowała do pozwanej pismo (datowane na dzień 23 maja 2022 roku), w którym poinformowała pozwaną o powstałym zadłużeniu oraz o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. W przedmiotowym piśmie dodatkowo wskazano, że w przypadku niedotrzymania przez pozwaną warunków umowy, powódka może umowę wypowiedzieć i postawić wierzytelność w stan natychmiastowej wymagalności po upływie terminu wypowiedzenia. Przedmiotowe pismo doręczono pozwanej w dniu 3 czerwca 2021 roku. Przedmiotowy monit sformułowany został jasno i precyzyjnie. Został on wysłany do pozwanej listem poleconym nr (OO) (...) i odebrany przez uprawnioną osobę w urzędzie pocztowym w Ł.. Wynika to z dokumentu - śledzenia przesyłki. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem „wydruk z systemu śledzenia przesyłek stanowi obecnie często przedstawiany w sprawach sądowych dowód i możliwość czynienia ustaleń w oparciu o taki dowód nie wzbudza wątpliwości w orzecznictwie” (por. wyrok SA Białystok z 04.12.2020 r., I ACa 538/20, Legalis 2538095).

Następnie po upływie 14 dniowego terminu wskazanego w piśmie powódka wypowiedziała pozwanej umowę pismem z dnia 18.07.2022 roku. Pismo z dnia 18 lipca 2022 roku zostało pozwanej doręczone w dniu 27 lipca 2022 roku. W tym czasie pozwana miała możliwość zawnioskowania o restrukturyzację, jednak z niej nie skorzystała. Tym samym należy przyjąć, że powódka spełniła ustawowy wymóg wynikający z art. 75c ustawy Prawo bankowe.

Reasumując należy uznać, iż Powódka dopełniła procedury określonej w art. 75c ustawy prawo Bankowe a tym samym uznać należy oświadczenie o wypowiedzeniu umowy jaką zawarły strony za dokonane skutecznie.

Odnosząc się do zarzutu Pozwanej odnośnie braku uprawnień do reprezentowania Banku przez osobę, która podpisała wypowiedzenie umowy, podkreślić należy, że pozwana przedłożyła odpis pełnomocnictwa udzielonego A. C., z którego jednoznacznie wynika umocowanie do składania samodzielnie oświadczeń woli w imieniu Powódki w zakresie wypowiadania umów pożyczek gotówkowych / k. 46 akt sprawy/.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego podstaw do dokonania przez Bank wypowiedzenia zaznaczyć trzeba, iż zgodnie z par. 8 umowy pożyczki pozwana zobowiązana była do spłaty kapitału pożyczki w ratach rosnących, płatnych 20-ego dnia każdego miesiąca kalendarzowego, zgodnie z harmonogramem spłaty. Pozwana z przedmiotowego obowiązku nie wywiązała się bowiem ostatnia wpłata na poczet zadłużenia dochodzonego pozwem miała miejsce w marcu 2022r, co wynika z rozliczenia umowy pożyczki i historii operacji na kontrakcie kredytowym (k. 18 k. 50-51).

W myśl § 20 ust. 1 pkt 1 umowy pożyczki Bank mógł wypowiedzieć umowę w przypadku niedotrzymania warunków udzielenia pożyczki.

Tym samym wypowiedzenie umowy z uwagi na zaległości w spłacie było zasadne.

Wysokość należności głównej znajduje odzwierciedlenie w przedłożonej do akt sprawy historii operacji. Z kolei wysokość odsetek określona została w § 4 i § 16 umowy. Wysokość odsetek jest zgodna z obowiązującymi przepisami.

Uwzględniając powyższe, należało uwzględnić w całości żądanie dochodzone pozwem.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Strona powodowa wygrała proces w całości a zatem należy się jej od pozwanej zwrot kosztów procesu w kwocie 5.993 zł wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty. Na powyższą kwotę złożyły się: 2.359 zł. – opłata od pozwu, 3.600 zł. wynagrodzenie pełnomocnika, 34 zł. opłaty od pełnomocnictw.